

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 28 marca 2013 r.

DOLiS/DEC- 366/13/19825,19828

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 104 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 3a ust. 2 i art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j.: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie skargi Pana J.G. na przetwarzanie przez L.B. jego danych osobowych zawartych w dokumentach sądowych opublikowanych na stronie internetowej [...], w artykule opublikowanym w tygodniku „T.” Nr [...] indeks [...] z dnia [...] czerwca 2012 r. oraz na stronie internetowej [...],

odmawiam uwzględnienia wniosku.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana J.G., zwanego dalej także Skarżącym, na przetwarzanie przez Pana L.B. jego danych osobowych zawartych w dokumentach sądowych opublikowanych na stronie internetowej [...]. W treści przedmiotowej skargi Pan J.G. wskazał, iż Pan L.B., z którym był w sporze prawnym w trybie wyborczym o zniesławienie, zamieścił na prowadzonej przez siebie stronie internetowej [...] dokumentację sądową dotyczącą tej sprawy, w tym kopię pozwu Skarżącego, w którym zawarte są jego dane osobowe w zakresie jego adresu zameldowania oraz adresu korespondencyjnego i zamieszkania, bez jego zgody i wiedzy. Ponadto Skarżący wskazał, iż na przedmiotowej stronie upubliczniono również pochodzącą z akt sądowych ww. sprawy kopię jego aktu chrztu. Jak podkreślił Pan J.G., cyt.: zamieszczenie mojego nazwiska nie budziło by mojego sprzeciwu ale ujawnienie akt sprawy bez zakrycia moich wrażliwych danych osobowych jest naruszeniem kodeksu karnego i zuchwałym działaniem przestępczym”. Wobec powyższego Pan J.G. wniósł do organu do spraw ochrony danych osobowych o zbadanie legalności powyższego procesu przetwarzania jego danych osobowych.

Ponadto w treści pisma z dnia [...] lipca 2012 r. Skarżący rozszerzył przedmiot niniejszego postępowania wnosząc o zbadanie legalności przetwarzania jego danych przez Pana L.B. również w artykule opublikowanym w tygodniku „T.” Nr [...] indeks [...] z dnia [...] czerwca 2012 r. oraz na stronie internetowej [...]. Jak wskazał Pan J.G., Pan L.B. cyt.: „w fałszywym artykule na mój temat na stronie 12 tej gazety, bez zatarcia wrażliwych danych umieścił moje świadectwo chrztu, bierzmowania i dane ślubu, co dalej narusza moje prawa do ochrony danych osobowych”. Jak podkreślił dalej Skarżący, przedmiotowy artykuł opublikowany został również na ww. stronie internetowej portalu lustracja.net. W związku z powyższym Pan J.G. wniósł o cyt.: „wywarcie nacisku prawnego na red. L.B. o nie łamanie moich praw do ochrony danych osobowych i przestrzeganie prawa”.

W toku przeprowadzonego postępowania wyjaśniającego w niniejszej sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił, co następuje.

Na stronie internetowej Polskiej Partii Narodowej [...], prezesem Zarządu Głównego której jest Pan L.B. (wyciąg z księgi ewidencji partii politycznych prowadzonej przez Sąd Okręgowy w W. VII Wydział Cywilny Rejestrowy z dnia [...] lipca 2012 r. znajduje się w aktach sprawy), upubliczniono kopię pozwu Skarżącego – jako kandydata na senatora Rzeczypospolitej Polskiej, z dnia [...] października 2011 r. złożonego w trybie wyborczym przeciwko Panu L.B., w którym zawarte są jego dane osobowe w zakresie imienia i nazwiska, adresu zameldowania oraz adresu korespondencyjnego i zamieszkania, numeru telefonu, adresu poczty elektronicznej i numeru konta bankowego (kopia ww. dokumentu znajduje się w aktach sprawy). Materiał dowodowy zgromadzony w toku niniejszego postępowania nie wykazał natomiast, aby na ww. stronie internetowej przetwarzane były dane Skarżącego zawarte w jego akcie chrztu.

W wyjaśnieniach złożonych przed Generalnym Inspektorem Pan L.B. potwierdził, iż na prowadzonej przez niego stronie internetowej [...] upublicznione zostały dokumenty z akt postępowania sądowego wszczętego z powództwa złożonego w trybie wyborczym przez Pana J.G. przeciwko niemu, w tym pozew Skarżącego, który jak podkreślił, „nieopatrznie nie został zanonimizowany w zakresie danych osobowych J.G.”. Jak wskazał Pan L.B. przedmiotowe dane zostały przez niego usunięte niezwłocznie po otrzymaniu informacji o powyższym, gdyż cyt.: „udostępnienie danych Skarżącego było nieumyślne i nie miało na celu wywołanie jakichkolwiek negatywnych skutków wobec niego”. Pan L.B. podkreślił również, iż cyt.: „udostępnienie kopii akt sprawy, w których stronami jest ja oraz Skarżący było m.in. odpowiedzią na zamieszczenie przez J.G. na stronie Obozu Wielkiej Polski [...] również kopii z akt tej samej sprawy, a konkretnie rozstrzygającego postanowienia Sądu. Moim celem było rzetelne przedstawienie tejże sprawy”.

Aktualnie na stronie internetowej [...] upubliczniana jest kopia pozwu Pana J.G. z dnia [...] października 2011 r. zawierającego w swej treści dane osobowe Skarżącego jedynie w zakresie jego imienia i nazwiska. Dane osobowe Skarżącego w zakresie adresu zameldowania oraz adresu korespondencyjnego i zamieszkania, numeru telefonu, adresu poczty elektronicznej i numeru konta bankowego zostały natomiast zanonimizowane (kopia ww. dokumentu w jego aktualnym brzmieniu znajduje się w aktach sprawy).

Ponadto jak ustalono w toku przedmiotowego postępowania Pan L.B. w tygodniku „T.” Nr [...] indeks [...] z dnia [...] czerwca 2012 r. opublikował, na potwierdzenie też wysnuwanych w zamieszczonym w nim artykule prasowym, kopię świadectwa chrztu Pana J.G. wystawionego przez Proboszcza [...] w K.,

a zawierającego dane osobowe ww. w zakresie imion, nazwiska, imion rodziców, nazwiska panińskiego matki, daty i miejsca urodzenia, daty chrztu, daty i miejsca bierzmowania oraz informacji o zawarciu przez niego związku małżeńskiego wraz z jego datą oraz imionami i nazwiskiem małżonki (kopia przedmiotowego artykułu znajduje się w aktach sprawy).

Przedmiotowy dokument opublikowany został również na stronie internetowej [...] jako ilustracja do dotyczącego Skarżącego artykułu zatytułowanego „C.”. Przedmiotowa strona [...] jest tytułem prasowym, którego redaktorem naczelnym jest Pan L.B. (kopia postanowienia Sądu Okręgowego W. Wydział III Cywilny z dnia [...] grudnia 2012r., sygn. [...] o wpisaniu do sądowego rejestru dzienników i czasopism tytułu prasowego [...] znajduje się w aktach sprawy).

Ustosunkowując się do zarzutów Skarżącego odnośnie udostępnienia jego danych osobowych w tygodniku „T.” oraz na ww. stronie internetowej tytułu [...], Pan L.B. w treści wyjaśnień złożonych przed Generalnym Inspektorem wskazał, iż cyt.: „(...) intencją i celem udostępnienia kopii dokumentu, jakim jest świadectwo chrztu było przedstawienie opinii publicznej rzetelnej informacji, która wynika z tego dokumentu. Kopia tego dokumentu została przekazana przez J.G. na potrzeby prowadzenia postępowania sądowego w trybie wyborczym przed Sądem Okręgowym w K., sygn. akt: [...]. Dokumentem tym skarżący afiszował się w jawnym postępowaniu sądowym, a nadto sam dobrowolnie pokazywał je innym dziennikarzom, co stanowiło element wyjaśnienia opinii publicznej faktu bycia rzymskim katolikiem. W związku z tym, że skarżący w sposób samoistny, przez nikogo nie zmuszony, obnosił się ze swoją metryką chrztu, to jedynie powieliłem to, co było powszechnie znane. Ja ujawniając w sposób prasowy ten dokument, zrealizowałem jedynie wolę Skarżącego polegającą na przekazaniu jedynie większej ilości osób tego, co już przekazał wąskiemu kręgowi odbiorców, na korytarzach Sądu Okręgowego K. Jako dziennikarz mam prawo wynikające z Konstytucji RP rozpowszechniać informacje, w szczególności te związane z wyborami i przeszkodą tu nie może być Ustawa o Ochronie Danych Osobowych, która jest ograniczeniem konstytucyjnego prawa do rozpowszechniania informacji. (...) Na koniec wyjaśniam, że J.G. w zakresie, w jakim się skarży jest osobą publiczną, albowiem w wyborach w 2011 r. ubiegał się o mandat senatora w okręgu świętokrzyskim”. Jak wskazał Pan L.B. w toku dalszej korespondencji kierowanej w przedmiotowej sprawie do organu do spraw ochrony danych osobowych, postępowanie sądowe o sygnaturze [...] toczące się przed Sądem Okręgowym w K. zakończyło się prawomocnym wyrokiem tego sądu z dnia [...] października 2011 r., wobec treści którego złożone zostały: skarga z dnia [...] sierpnia 2012 r. do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu oraz skarga z dnia [...] sierpnia 2012 r. do Trybunału Konstytucyjnego RP.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych zważył, co następuje.

Przetwarzanie danych osobowych może być uznane za zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych wykaże się spełnieniem co najmniej jednej z materialnych przesłanek przetwarzania danych osobowych. Przesłanki te – co do zasady równoprawne, zostały enumeratywnie wymienione w art. 23 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (t.j.: Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą. Na mocy tego przepisu przetwarzanie danych jest dopuszczalne wtedy, gdy: osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę (pkt 1), gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa (pkt 2), jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to konieczne

do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą (pkt 3), jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego (pkt 4), jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą (pkt 5).

W niniejszej sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia, iż dane osobowe Skarżącego w zakresie jego imienia i nazwiska zawarte w aktualnie publikowanej przez Pana L.B. na stronie internetowej [...] kopii jego pozwu z dnia [...] października 2011 r. udostępniane są w sposób sprzeczny z ustawą o ochronie danych osobowych. Ustalone w sprawie okoliczności faktyczne i prawne nakazują bowiem uznać, iż dane osobowe Skarżącego pozyskane przez Pana L.B. w związku z wytoczeniem wobec niego przez Pana J.G. powództwa w trybie wyborczym, ww. przetwarza na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy.

Analizując powyższy przepis, zauważyć należy, że kładzie on nacisk na to, aby interes prawny realizowany przez administratora danych był prawnie uzasadniony. W opinii Generalnego Inspektora udostępnienie danych osobowych Skarżącego poprzez publikację pozwu skierowanego w trybie wyborczym przez niego jako kandydata na senatora Rzeczypospolitej Polskiej przeciwko Panu L.B miało na celu jedynie przedstawienie sprawy, w której Panu L.. przysługiwał status pozwanego, a co za tym idzie formułowanych wobec niego przez ww. zarzutów. Nadto, jak wskazał Pan L.B., upublicznienie przez niego przedmiotowego pozwu nastąpiło w efekcie wcześniejszego podania do publicznej wiadomości dokumentów z ww. postępowania sądowego przez samego Pana J.G. Podkreślić również należy, iż jak wynika z treści skargi Skarżący również nie uważa, aby publikacja jego danych w zakresie imienia i nazwiska naruszała jego prawa i wolności – kwestionuje natomiast udostępnienie jego danych w pozostałym zakresie.

Podkreślić zatem należy, iż istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia wydanego w niniejszej sprawie w tym zakresie ma okoliczność, iż obecnie Pan L.. nie przetwarza na stronie internetowej [...] danych Skarżącego w zakresie jego adresu zameldowania oraz adresu korespondencyjnego i zamieszkania, numeru telefonu, adresu poczty elektronicznej i numeru konta bankowego. Nadto jak ustalono w toku niniejszego postępowania udostępnienie przedmiotowych danych nastąpiło „nieopatrnie” oraz „było nieumyślne i nie miało na celu wywołanie jakichkolwiek negatywnych skutków wobec niego [Skarżącego]”.

Wobec powyższego wskazać należy, że organ ochrony danych osobowych zgodnie z art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych, w przypadku naruszenia przepisów o ochronie danych osobowych, z urzędu lub na wniosek osoby zainteresowanej, w drodze decyzji administracyjnej, nakazuje przywrócenie stanu zgodnego z prawem, a w szczególności usunięcie uchybień. Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie daje podstawy do przyjęcia, iż opisany przez Pana J.G. przypadek udostępnienia jego danych w powyżej wskazanym zakresie i tym samym nieuprawnione ich przetworzenie, zaistniało rzeczywiście (co potwierdza również Pan L.B. w złożonych wyjaśnieniach). Niemniej aktualnie nie istnieje stan naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych, a Pan L.B. – jak wynika z przywołanych wyżej wyjaśnień – wyraził ubolewania z powodu zaistniałej sytuacji i niezwłocznie usunął z upublicznionej kopii pozwu dane Skarżącego w zakresie jego adresu zameldowania oraz adresu korespondencyjnego i zamieszkania, numeru telefonu, adresu poczty elektronicznej i numeru konta bankowego. W ocenie organu, wobec incydentalnego charakteru zakwestionowanego przez Pana J.G. zdarzenia, działania te zostały podjęte w odpowiednim, adekwatnym zakresie w stosunku do stwierdzonych uchybień w procesie przetwarzania danych osobowych Skarżącego i w związku z tym nie

ma obecnie przesłanek do uznania, że w przedmiotowej sprawie w chwili rozstrzygnięcia przez organ ochrony danych osobowych stan naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych istnieje i zachodzi konieczność – stosownie do art. 18 ust. 1 ustawy, nakazania przywrócenia stanu zgodnego z prawem.

Odnosząc się zaś do zarzutu Pana J.G. dotyczącego przetwarzania przez Pana L.B. jego danych osobowych w tygodniku „T.” Nr [...] indeks [...] z dnia [...] czerwca 2012 r. oraz na stronie internetowej [...], podkreślić należy, że oceny legalności przedmiotowego udostępnienia danych osobowych Skarżącego należy dokonać w świetle art. 3a ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych, który stanowi że, z wyjątkiem przepisów art. 14-19 i art. 36 ust. 1, ustawy nie stosuje się do prasowej działalności dziennikarskiej w rozumieniu ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. – Prawo prasowe (Dz. U. Nr 5, poz. 24 z późn. zm.) oraz do działalności literackiej lub artystycznej, chyba że wolność wyrażania swoich poglądów i rozpowszechniania informacji istotnie narusza prawa i wolność osoby, której dane dotyczą. Z przepisu tego wynika, że ustawy o ochronie danych osobowych nie stosuje się do zbierania, opracowywania i przygotowywania, a także publikacji materiałów w prasie (tak też J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, „Ochrona danych osobowych. Komentarz”, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Kraków 2007, s. 334). Powyższe znajduje także potwierdzenie w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie (wyrok z dnia 7 grudnia 2006 r., sygn. akt II SA/Wa 2237/05; wyrok z dnia 22 marca 2007 r., sygn. akt II SA/Wa 1933/06). W ww. wyroku z dnia 7 grudnia 2006 r. Sąd ten stwierdził, że: „Do zadań Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych nie należy ocenianie treści materiału prasowego i orzekanie o odpowiedzialności prawnej na gruncie Prawa prasowego”.

W przedmiotowej sprawie kwestionowane przez Skarżącego publikacje ukazały się w tygodniku „T.” oraz w publikowanym w formie portalu internetowego tytule prasowym [...]. Zgodnie z brzmieniem z art. 7 ust 2 pkt 1 Prawa prasowego, prasa oznacza publikacje periodyczne, które nie tworzą zamkniętej, jednorodnej całości, ukazujące się nie rzadziej niż raz do roku, opatrzone stałym tytułem albo nazwą, numerem bieżącym i datą, a w szczególności: dzienniki i czasopisma, serwisy agencyjne, stałe przekazy teleksowe, biuletyny, programy radiowe i telewizyjne oraz kroniki filmowe; prasą są także wszelkie istniejące i powstające w wyniku postępu technicznego środki masowego przekazywania, w tym także rozgłoszenie oraz tele – i radiowęzły zakładowe, upowszechniające publikacje periodyczne za pomocą druku, wizji, fonii lub innej techniki rozpowszechniania; prasa obejmuje również zespoły ludzi i poszczególne osoby zajmujące się działalnością dziennikarską.

Podkreślić przy tym należy, że zakres danych Skarżącego opublikowanych w tygodniku „T.” oraz na portalu [...], z uwagi na opisane wyżej w kontekście udostępnienia jego danych na stronie [...] okoliczności ich opublikowania, nie pozwala na uznanie, że powyższy proces przetwarzania danych naruszył w sposób istotny ich prawa i wolności, o których mowa w art. 3a ust. 2 ustawy.

Jednocześnie trzeba zaznaczyć, powołując się na powołane powyżej orzecznictwo Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, że odpowiedzialność prawną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego przewidują przepisy rozdziału 7 Prawa prasowego. Do odpowiedzialności tej – zgodnie z art. 37 ww. ustawy – stosuje się zasady ogólne (tj. wynikające z prawa cywilnego, m.in. z art. 23 i 24 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny Dz. U. Nr 16, poz. 93 z późn. zm., traktujących o ochronie dóbr osobistych), chyba że ustawa stanowi inaczej. Odpowiedzialność cywilną za naruszenie prawa spowodowane opublikowaniem materiału prasowego ponoszą autor, redaktor lub inna osoba, którzy spowodowali opublikowanie tego materiału; nie

wyłącza to odpowiedzialności wydawcy. W zakresie odpowiedzialności majątkowej odpowiedzialność tych osób jest solidarna (art. 38 ust. 1 Prawa prasowego).

Wskazać zatem także należy, iż każdy, kto ma poczucie naruszenia jego dóbr osobistych, może – w stosunku do osoby według niego winnej naruszenia – wystąpić na drogę postępowania cywilnego przed sąd okręgowy stosownie do art. 17 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.). W myśl art. 23 ustawy Kodeks cywilny dobra osobiste człowieka, jak w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego, niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Zgodnie z art. 24 Kodeksu cywilnego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie może on również żądać zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny (§ 1). Jeżeli skutek naruszenia dobra osobistego została wyrządzona szkoda majątkowa, poszkodowany może żądać jej naprawienia na zasadach ogólnych (§ 2). Ponadto w myśl art. 448 Kodeksu cywilnego w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro zostało naruszone, odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę lub na jego żądanie zasądzić odpowiednią sumę pieniężną na wskazany przez niego cel społeczny, niezależnie od innych środków potrzebnych do usunięcia skutków naruszenia.

W tym stanie faktycznym i prawnym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Na podstawie art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), art. 129 § 2 w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 267), strona niezadowolona z niniejszej decyzji, w terminie 14 dni od dnia jej doręczenia, może zwrócić się do Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa) z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.